„Dobro jsou dobré mravy a hřích je to, co tíží tvoji hruď a nechceš, aby to lidé zjistili

An-Nawwás Ibn Sim‘án (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: „Dobro jsou dobré mravy a hřích je to, co tíží tvoji hruď a nechceš, aby to lidé zjistili.” A Wábisa Ibn Ma‘bad (ať je s ním Bůh spokojen) řekl: Přišel jsem k Poslu Božímu (ať mu Bůh žehná a dá mír) a on řekl: „Přišel ses zeptat na dobro a hřích?” Řekl jsem: Ano. A on řekl: „Dobro je to, v čem je tvoje duše klidná a tvé srdce v tom cítí klid. A hřích je to, co co tíží tvoji hruď, i kdyby ti lidé říkali něco jiného (dávali fatwy)."

[Správný(Sahíh)] [الحديث الأول: رواه مسلم، والحديث الثاني: رواه أحمد والدارمي]

Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mluvil o dobru a hříchu a řekl: Největším dobrem jsou dobré mravy. Vůči Bohu je to bohabojnost a vůči ostatním stvořením je to neškodit, nehněvat se, usmívat se, hezky mluvit, udržovat rodinná pouta, být hodný, milý, dobře se chovat a hezky se přátelit. A že dobro je to, v čem srdce a duše cítí klid. Zatímco hřích je to, co tíží duši z věcí, které jsou pochybné a není jim otevřená hruď a srdce o nich cítí pochybnost a strach, že by to mohl být hřích, a člověk si to nepřeje ukázat, protože je to pro nejlepší a dokonalé lidi ošklivé, protože člověk přirozeně chce, aby v něm ostatní viděli dobro, a pokud nechce, aby někdo znal jeho čin, znamená to, že tento čin je hřích a není v něm žádné dobro. A i kdyby ti lidé říkali něco jiného (fatwy), neřiď se tím, pokud o tom v duši cítíš pochyby, protože fatwa neodstraní pochybnost, pokud je tato pochybnost správná a ten, kdo ji dává nemá vědění. Pokud je ale fatwa založena na islámském důkazu, musí se jí ten, koho se týká, řídit, i kdyby v ní necítil klid.

http://www.sunnah.global/hadeeth/cs/show/66540